

До Симоненка

Наталія Горішна

Розмовляла з тобою крізь призму років
І в свої чотирнадцять, і ось – у сивинах.
Все шукала порад в покоління батьків,
А тепер ти – за віком – вже є мені сином.

Відчувався мені не в далекій імлі,
Бо ж від слова до серця – найближча дорога,
Бо й мені найдорожче – то крихта землі,
Що стулилася в грудку від поту людського.

Бо й у мене є Лесик (уже Олексій),
І йому я читала твого "Лоскотона".
Мій кирпатий барометр, мій згусток надій,
Тепла брунька мого материнського лона.

Я не сміла себе називати – "поет",
Я боялась, що вірші мої – витребеньки,
Що не досить міцним був мій власний хребет,
А в поета ж мав бути, як у Симоненка.

Бо ж поет не припишкне від владного: "Цить!", –
Скільки б душу не мучили, тіло не били;
Бо поет – той кому більш від інших болять,
Бо поет – той, хто любить й не жде, щоб любили.

Твої тиша і грім в чужомовній юрбі
Будять душу вкраїнську, розторсують гідність.
...Розмовляю з тобою, мов рівна тобі,
Це не рівність, Василю, не рівність,
А – рідність.